

Arrest

nr. 265 647 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger, geboren op X 2002. U woonde heel uw leven in de wijk La Isabelica, Valencia, in de staat Carabobo. Uw ouders scheidden toen u twee jaar oud was. Uw vader betaalde nadien maandelijks alimentatiegeld aan uw moeder. U heeft drie halfbroers langs vaderskant en twee halfzussen langs moederskant. U heeft altijd in het huis van uw grootmoeder gewoond, samen met uw moeder en enkele tantes en nonkels. Uw vader woonde in zijn eigen appartement in de wijk San Diego, Valencia. Na onenigheid binnen de familie, verhuisde uw moeder

ongeveer twee jaar geleden naar een appartement in de wijk Aragua in La Victoria. Zij kon daar een appartement kopen met financiële hulp van uw halfzus Adriana Sofia, die reeds vijf jaar in België verblijft. Zij is getrouwd met een Belg. Uw vader werkte als advocaat, maar is ondertussen op pensioen. Uw moeder werkte als zangeres. Op dit moment wordt uw moeder financieel ondersteund door uw twee halfzussen en werkt ze niet meer.

Tussen uw 13e en 14e begon u te beseffen dat u homoseksueel bent. U zag aantrekkelijke jongens in uw buurt en besepte dat u zich aangetrokken voelde tot hen. U vond dit heel verwarrend, immers het zat zo in uw hoofd dat jongens van meisjes houden en omgekeerd. Omwille van uw familie, die erg traditioneel en gelovig is ingesteld, wist u dat u uw geaardheid diende te verstoppen. U vertelde tegen een goede vriendin, Isabela, over uw gevoelens. Zij vertelde u dat uw gevoelens heel normaal waren. Begin 2017 kwam u via Isabela in contact met José, een vriend van haar. Nadat u met hem voor het eerst kuste was u zeker van uw homoseksuele geaardheid. Jullie gingen enkele dagen met elkaar uit, maar nadien ontkende José echter dat hij homoseksueel is en dat jullie iets hadden samen. Hij nam afstand van u en jullie stopten met praten. José vertelde aan zijn vrienden echter wel dat u homoseksueel bent. Drie à vier dagen nadat José met u brak begonnen zijn vrienden u uit te lachen als u in hun buurt was. Ze gaven u af en toe een duwtje, beledigden u en verspreidden het nieuws over uw homoseksualiteit verder. Dit hielden ze enkele maanden vol. Op deze manier kwamen de jongeren in uw buurt het te weten. Zij begonnen op hun beurt u ontelbaar veel keren lastig te vallen. U werd door hen uitgelachen, uitgefloten, er werd gefluisterd, af en toe kreeg u een slag of een duw of werd u tegen de muur gehouden. U werd door hen bedreigd dat u weg moest gaan, anders zouden ze u een pak slaag geven. Ze dreigden er verder mee aan uw familie te vertellen dat u homoseksueel bent. U werd telkens door hetzelfde groepje van een tiental personen lastig gevallen.

U had nadien enkele afspraakjes met andere jongens. Het kwam niet verder dan enkele dagen of een nacht. U leerde hen kennen via meisjes die u kende of via dating apps. U sprak met die jongens af op plaatsen waar niemand jullie zag of in een park en dan wandelden jullie samen, om zo te zien of het iets kon worden. U had wel enkele keren een tweede afspraakje met dezelfde jongen, maar het is nooit iets geworden. U had een vriend Edward, die ook homoseksueel was, die op een dag buiten kwam met een blauw oog. U vroeg wat hem was overkomen, maar hij wou het u niet zeggen.

Aan het einde van 2017, voordat u in januari 2018 16 jaar zou worden, probeerde u om een einde te maken aan uw leven. U kon de beledigingen en het lastig gevallen worden niet meer aan. U sloeg al regelmatig met uw handen tegen een muur tot bloedens toe, om stoom af te laten. Ditmaal nam u een grote hoeveelheid Diclofenac in. U voelde zich gedurende enkele dagen zeer slecht, moest overgeven en had maagproblemen. In uw omgeving wisten ze niet dat het slecht met u ging en dat u deze zelfmoordpoging had ondernomen. U bleef echter lastig gevallen, beledigd en achtervolgd worden. Zes maanden na uw eerste poging ondernam u een tweede zelfmoordpoging door met een baseballknuppel op uw hoofd te slaan. U had tot viermaal toe zware bedreigingen ontvangen van enkele mannen uit uw buurt die voortdurend op straat rondhingen, dronken en rookten. Ze hadden ermee gedreigd u te slaan tot u zou doodvallen. Door de slag op uw hoofd verloor u het bewustzijn. Toen u terug wakker werd, probeerde u om de wonde aan uw hoofd te verzorgen. Uw omgeving wist niet wat er gebeurd was.

Op school werd u eveneens lastig gevallen omwille van uw homoseksualiteit, meer bepaald door Alejandro, Jesus, Carlos en Mario. Dit begon halverwege het jaar dat u zestien was. Als ze u zagen op school vormden ze een cirkel rond u, maakten u uit en een aantal keren sloegen ze u. Die vier jongens wachtten u ook op buiten de school, om u daar lastig te vallen en te slaan. U werd een dertigtal keren door hen buiten de school geslagen. Daarnaast werd u een vijftal keren door hen achtervolgd naar huis. U kon hen echter kwijt geraken, waardoor ze niet wisten waar u woonde. U probeerde eenmaal om u te verdedigen en wou uw hand omhoog heffen om hen tegen te houden, maar ze waren met velen en u kon niets doen. Op een keer had u zichtbare verwondingen in uw gezicht. Thuis en aan iedereen die het vroeg zei u dat u gevallen was. U durfde nergens melden dat u door hen werd lastig gevallen, daar ze u hadden bedreigd en gezegd dat zoiets doen het nog erger zou maken voor u.

Drie maanden voor u in augustus 2018 naar Ecuador zou vertrekken met uw moeder leerde u Daniella kennen. U vertelde tegen uw moeder dat u een relatie met haar had, wat gelogen was, en verzekerde haar dat de geruchten over uw homoseksualiteit niet waar waren. U hield deze leugen verschillende maanden vol.

Een van de jongeren in uw buurt vertelde op een dag in juli of augustus van het jaar waarin u 16 was tegen uw vader over uw homoseksualiteit. Uw vader kwam u die dag ophalen om tijd bij hem door te

brengen. Bij hem thuis aangekomen, sprak uw vader u aan over de geruchten die hij had gehoord. Hij zei u dat hij u niet als homo had opgevoed, dat dat slecht was en zoiets niet zou dulden. U moest zich als een man gedragen. Daarop werd u door hem geslagen met een riem en een stok op uw schouder, rug en been. U ontkende de geruchten en zei dat het leugens waren. U wou niet bij uw vader blijven en uw vader bracht u daarop terug naar huis. Daar aangekomen gaf u als excuus voor de verwondingen die u had, dat uw vader u geslagen had omdat u niet had willen eten en omdat uw vader een leugen had gehoord over uw homoseksualiteit. Uw moeder en grootmoeder waren kwaad op uw vader omdat hij u geslagen had. Uw moeder zei tegen uw vader dat het leugens waren en dat hij zijn zoon moest geloven. U weet niet waarom, maar uw moeder geloofde u op dat moment en dacht dat het leugens waren.

Begin augustus 2018 trok u samen met uw moeder naar Ecuador. Uw moeder wou daar wonen en werken. Uw moeder verkocht voedsel, waarbij u hielp. Na zes maanden keerden jullie echter terug naar Venezuela uit schrik voor de xenofobie ten opzichte van Venezolanen in Ecuador. Na uw terugkeer ging u naar de school "educatieve eenheid 24 juni". U werd andermaal lastig gevallen door de jongeren uit uw wijk en die vier jongens vanop school. U werd beledigd, geduwd en vies bekeken.

Op 5 december 2019 reisde u samen met uw moeder en grootmoeder op legale wijze naar België, waar u op 6 december 2019 aankwam. Nadat uw moeder en grootmoeder na drie maanden terugkeerden naar Venezuela bleef u in België. Hoewel het vanaf uw komst naar België de bedoeling was om te blijven, twijfelde u toch om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U vond het moeilijk om alles achter te laten in Venezuela. Uiteindelijk besloot u toch dat u vrij wilde zijn en diende u op 4 maart 2020 een verzoek in. Hier in België heeft u een relatie van drie maanden gehad met Eduardo, een Spaanse jongen. Toen hij echter uw moeder wou ontmoeten heeft u de relatie verbroken. Nadien leerde u Raish kennen, een Arabische jongen, waarmee u ondertussen een relatie bent begonnen. U vreest bij terugkeer naar Venezuela opnieuw aangevallen te worden en verstoten te worden door uw familie omwille van uw homoseksualiteit.

U bent in het bezit van uw originele paspoort.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u nog enkele internetartikelen neer over de situatie van LGBTI in Venezuela. Aan het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan nieuws gevonden te hebben over een moord op homoseksuelen uit uw stad van twee jaar geleden. U legde hier geen documenten van neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen en te hebben ondergaan omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om

discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient gewezen te worden op het laattijdig karakter van uw verzoek om internationale bescherming. Niettegenstaande u reeds op 6 december 2019 in België aankwam, verzocht u pas op 4 maart 2020 om internationale bescherming. Dat u twijfelde omdat u amper 18 jaar was en omdat het moeilijk was om alles achter te laten weet, gelet op uw verklaring dat u naar België was gekomen met de intentie om te blijven en dat u uw hele leven heeft gewacht om te kunnen vertrekken uit Venezuela, niet te overtuigen (NPO I p. 9 en CGVS vragenlijst ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Voorgaande plaatst dan ook een ernstig voorbehoud bij de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Verder dient er opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de start van uw relatie met José, de relatie die aanleiding gaf tot uw problemen door de geruchten die zich nadien verspreidden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud plaatste u deze relatie halfweg het jaar dat u 14 jaar was, wat overeenkomt met halfweg het jaar 2016 (NPO I p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u echter dat deze relatie zich afspeelde aan het begin van het jaar dat u 15 was, wat overeenkomt met begin 2017 (NPO II p. 4). Na confrontatie met uw eerdere verklaringen, herhaalde u louter dat u deze relatie had aan het begin van het jaar en dat u 15 ging worden (NPO II p. 5), hoewel u even hiervoor dus nog zeker was dat u al 15 jaar was (NPO II p. 4).

Bovenstaande vaststelling plaatst vraagtekens bij de verdere verspreiding van de geruchten over uw homoseksualiteit en de problemen die hieruit voortvloeiden. Dit blijkt tevens uit de incoherente en tegenstrijdige verklaringen die u verder aflegde hieromtrent.

Zo liet u tegenstrijdige verklaringen optekenen over de problemen die u kende met vier jongens op school. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u wel door hen werd geslagen buiten school, maar dat dit slechts weinige keren was gebeurd (NPO I p. 16). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat u net veel door hen geslagen werd, een dertigtal keren (NPO II p. 12). Verder verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud slechts eenmaal door hen achtervolgd te zijn naar huis (NPO I p. 16-17), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud een vijftal keren door hen was achtervolgd naar huis (NPO II p. 12). Voorts had u zich volgens uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud één keer tegen hen verdedigd door zelf een slag aan één van hen uit te delen, u was echter in de minderheid waardoor u door de overige drie werd geslagen. U had hier blauwe plekken aan over gehouden en gaf thuis de uitleg dat ze u een potlood hadden afgenomen (NPO I p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u dat u zich nooit had verdedigd. Eén keer wou u een hand omhoog heffen, maar ze waren met teveel en u kon niets doen. U stelde eenmaal zichtbare verwondingen te hebben gehad van hun aanvallen en als uitleg hiervoor vertelde u thuis dat u was gevallen (NPO II p. 13). Over wanneer u de laatste keer door deze jongens werd lastig gevallen was u andermaal tegenstrijdig. Aanvankelijk stelde u de laatste keer door hen te zijn lastig gevallen toen u naar Ecuador ging (NPO II p. 12). Even later beweerde u dat u na uw terugkomst uit Ecuador ook nog door hen werd lastig gevallen (NPO II p. 13).

Dat u door uw vader werd aangevallen omwille van uw homoseksualiteit kan evenmin voor waar aangenomen worden. Ook hier liet u tegenstrijdige verklaringen optekenen. Allereerst kon u de confrontatie met uw vader niet coherent in de tijd plaatsen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u dat uw vader u aanviel in november of december van het jaar dat u 15 was, wat overeenkomt met november of december 2017 (NPO I p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud plaatste u deze confrontatie echter in juli of augustus van het jaar dat u 16 was, wat overeenkomt met juli of augustus 2018 (NPO II p. 9). Gewezen op uw eerdere verklaringen stelde u in de war te zijn en mentaal niet goed, u kon het zich niet herinneren. Daar u al deze dingen had willen vergeten, was het zeer moeilijk voor u om er aan te denken (NPO II p. 9). De aanval op uw vader maakt echter deel uit van de kern van uw vluchtrelaas en de vrees die u heeft ten opzichte van uw familie omwille van uw homoseksualiteit. Uw uitleg hieromtrent kan dan ook niet weerhouden worden. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat gebeurde na de aanval van uw vader. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bleef u volgens uw verklaringen nog slapen bij uw vader om dan 's anderendaags door hem naar huis te zijn gebracht (NPO I p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u diezelfde dag nog naar huis te zijn gebracht, u wou immers niet bij uw vader blijven. Na confrontatie met uw eerdere verklaringen, volhardde u louter in uw latere verklaringen (NPO II p. 10). Over de uitleg die u gaf aan uw moeder en grootmoeder bij het thuiskomen met de verwondingen die uw vader u had toegebracht was u verder onvolledig. U stelde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud twee redenen te hebben verteld, namelijk dat u niet wou eten en dat uw vader een gerucht had gehoord over uw homoseksualiteit (NPO I p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u enkel dat u als reden opgaf dat uw vader een gerucht had gehoord over uw homoseksualiteit. Gevraagd naar of u andere redenen opgaf, beweerde u van niet. Slechts na confrontatie met uw eerdere verklaringen, voegde u toe dat uw vader u tevens sloeg omdat u niet wou eten (NPO II p. 11). Tot slot was u incoherent over de redenen waarom uw moeder die geruchten over uw homoseksualiteit op het moment van de aanval van uw vader niet geloofde. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw moeder die geruchten niet geloofde omdat er veel vriendinnen over de vloer kwamen en u met een van die vriendinnen een zogezegde relatie had (NPO I p. 16). U had aan uw moeder over Daniela verteld sinds die geruchten de kop op staken. U vertelde haar om die geruchten niet te geloven, daar u een vriendin had (NPO I p. 16). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud had u geen idee waarom uw moeder op dat moment die geruchten over uw homoseksualiteit geloofde, u dacht enkel dat ze in u geloofde (NPO II p. 11). Verder gevraagd naar uw zogezegde relatie met Daniela, stelde u echter slechts drie maanden voor uw vertrek naar Ecuador te hebben verteld over Daniela, wat overeenkomt met begin mei 2018 (NPO II p. 14) , terwijl volgens uw verklaringen reeds sinds 2017 geruchten de ronde deden over uw homoseksualiteit.

Wat betreft de zelfmoordpogingen die u onderging door de bedreigingen die u had ontvangen dient vastgesteld dat u deze zelfmoordpogingen, noch deze ernstige bedreigingen die de aanleiding hiervoor vormden vermeld heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u tot twee maal toe dat u steeds door dezelfde jongeren uit uw buurt werd lastig gevallen (NPO I p. 14, NPO II p. 6). Gevraagd naar een specifieke aanleiding voor uw tweede zelfmoordpoging verklaarde u echter plots dat u nog door enkele gevaarlijke mannen uit uw wijk vier keer was bedreigd (NPO II p. 8). U kon bovendien uw twee zelfmoordpogingen niet coherent in de tijd plaatsen. Zo plaatste u uw eerste zelfmoordpoging aan het einde van het jaar toen u 16 jaar ging worden, wat overeenkomt met eind 2017 (NPO II p. 7). Uw tweede zelfmoordpoging vond volgens uw verklaringen aanvankelijk plaats zes maanden na uw eerste poging (NPO II p. 7). Even later stelde u echter dat u een tweede keer probeerde om een einde aan uw leven te maken in februari, in het jaar dat u 16 was, wat overeenkomt met februari 2018, wat bezwaarlijk kan beschouwd worden als zes maanden na het einde van het vorige jaar (NPO II p. 8-9). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw psychologische problemen en de zelfmoordpogingen die u ondernam.

Over de actuele houding van uw familie ten opzichte van uw homoseksualiteit bent u andermaal tegenstrijdig. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat uw vader blijft denken dat u homoseksueel bent, ook al is hij niet 100 procent zeker (NPO I p. 12), stelde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u niet weet wat uw vader denkt, want jullie praten er niet meer over (NPO II p. 11). Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt verstoten te zullen worden door uw familie omwille van uw homoseksualiteit.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas en aldus heeft u niet aannemelijk gemaakt louter en alleen omwille van uw seksuele oriëntatie vervolging te vrezen in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Aan uw nationaliteit wordt niet getwijfeld. De internetartikelen behandelen louter de algemene situatie van LGBTI in Venezuela. Elk verzoek om internationale bescherming moet echter individueel beoordeeld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant*

in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U behaalde in Venezuela uw diploma middelbaar onderwijs (NPO I p. 6). Hoewel u niet werkte in Venezuela, hielp u wel uw moeder eten verkopen in Ecuador en heeft u actueel hier in België werk in een winkel (NPO I p. 6, 8). U woonde in Venezuela altijd in het appartement van uw grootmoeder. Daarnaast heeft uw moeder een eigen appartement gekocht met financiële hulp van uw halfzus in België (NPO I p. 3-4). Uw vader was advocaat, maar is ondertussen met pensioen (NPO I p. 7). Uw grootmoeder, een nonkel en een tante hadden een carnet de la patria en kochten daarmee clapboxen. Uzelf had geen carnet de la patria, daar u deze niet nodig had (NPO I p. 8).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende

groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert *an sich* niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van zijn seksuele geaardheid. Verzoekers homoseksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken.

Evenwel, de Raad benadrukt, in navolging van de commissaris-generaal, dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling.

Uit beschikbare objectieve landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt vooreerst dat dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in Venezuela en hierin wordt geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar.

Dit neemt niet weg dat er in de Venezolaanse samenleving sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de Venezolaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. Landeninformatie bevestigt dat homofobie, transfobie en machismo in de Venezolaanse samenleving nog steeds aanwezig zijn en dat ook de Venezolaanse autoriteiten zich hieraan schuldig maken. Evenwel kan hieruit niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Venezuela systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert. Wel blijkt dat met name transgenders te maken krijgen met discriminatie en geweldsincidenten.

In de bestreden beslissing wordt over de mogelijkheid tot bescherming nog toegelicht: *“Wie zich bedreigd voelt door homofob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.”*

Hieruit volgt dat, hoewel overheidsbescherming tegen geweld en discriminatie kan worden gevraagd, de effectiviteit van deze bescherming niet altijd is gegarandeerd maar afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. De verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken.

Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en de genuanceerde analyse dat, enerzijds, de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofobie geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds dat eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, te benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan voorgaande bevindingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit verzoeker in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient gewezen te worden op het laattijdig karakter van uw verzoek om internationale bescherming. Niettegenstaande u reeds op 6 december 2019 in België aankwam, verzocht u pas op 4 maart 2020 om internationale bescherming. Dat u twijfelde omdat u amper 18 jaar was en omdat het moeilijk was om alles achter te laten weet, gelet op uw verklaring dat u naar België was gekomen met de intentie om te blijven en dat u uw hele leven heeft gewacht om te kunnen vertrekken uit Venezuela, niet te overtuigen (NPO I p. 9 en CGVS vragenlijst ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Voorgaande plaatst dan ook een ernstig voorbehoud bij de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Verder dient er opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de start van uw relatie met José, de relatie die aanleiding gaf tot uw problemen door de geruchten die zich nadien verspreidden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud plaatste u deze relatie halfweg het jaar dat u 14 jaar was, wat overeenkomt met halfweg het jaar 2016 (NPO I p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u echter dat deze relatie zich afspeelde aan het begin van het jaar dat u 15 was, wat overeenkomt met begin 2017 (NPO II p. 4). Na confrontatie met uw eerdere verklaringen, herhaalde u louter dat u deze relatie had aan het begin van het jaar en dat u 15 ging worden (NPO II p. 5), hoewel u even hiervoor dus nog zeker was dat u al 15 jaar was (NPO II p. 4).

Bovenstaande vaststelling plaatst vraagtekens bij de verdere verspreiding van de geruchten over uw homoseksualiteit en de problemen die hieruit voortvloeiden. Dit blijkt tevens uit de incoherente en tegenstrijdige verklaringen die u verder aflegde hieromtrent.

Zo liet u tegenstrijdige verklaringen optekenen over de problemen die u kende met vier jongens op school. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u wel door hen werd geslagen buiten school, maar dat dit slechts weinige keren was gebeurd (NPO I p. 16). Tijdens uw tweede persoonlijk

onderhoud stelde u dat u net veel door hen geslagen werd, een dertigtal keren (NPO II p. 12). Verder verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud slechts eenmaal door hen achtervolgd te zijn naar huis (NPO I p. 16-17), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud een vijftal keren door hen was achtervolgd naar huis (NPO II p. 12). Voorts had u zich volgens uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud één keer tegen hen verdedigd door zelf een slag aan één van hen uit te delen, u was echter in de minderheid waardoor u door de overige drie werd geslagen. U had hier blauwe plekken aan over gehouden en gaf thuis de uitleg dat ze u een potlood hadden afgenomen (NPO I p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u dat u zich nooit had verdedigd. Eén keer wou u een hand omhoog heffen, maar ze waren met teveel en u kon niets doen. U stelde eenmaal zichtbare verwondingen te hebben gehad van hun aanvallen en als uitleg hiervoor vertelde u thuis dat u was gevallen (NPO II p. 13). Over wanneer u de laatste keer door deze jongens werd lastig gevallen was u andermaal tegenstrijdig. Aanvankelijk stelde u de laatste keer door hen te zijn lastig gevallen toen u naar Ecuador ging (NPO II p. 12). Even later beweerde u dat u na uw terugkomst uit Ecuador ook nog door hen werd lastig gevallen (NPO II p. 13).

Dat u door uw vader werd aangevallen omwille van uw homoseksualiteit kan evenmin voor waar aangenomen worden. Ook hier liet u tegenstrijdige verklaringen optekenen. Allereerst kon u de confrontatie met uw vader niet coherent in de tijd plaatsen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u dat uw vader u aanviel in november of december van het jaar dat u 15 was, wat overeenkomt met november of december 2017 (NPO I p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud plaatste u deze confrontatie echter in juli of augustus van het jaar dat u 16 was, wat overeenkomt met juli of augustus 2018 (NPO II p. 9). Gewezen op uw eerdere verklaringen stelde u in de war te zijn en mentaal niet goed, u kon het zich niet herinneren. Daar u al deze dingen had willen vergeten, was het zeer moeilijk voor u om er aan te denken (NPO II p. 9). De aanval op uw vader maakt echter deel uit van de kern van uw vluchtrelaas en de vrees die u heeft ten opzichte van uw familie omwille van uw homoseksualiteit. Uw uitleg hieromtrent kan dan ook niet weerhouden worden. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat gebeurde na de aanval van uw vader. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bleef u volgens uw verklaringen nog slapen bij uw vader om dan 's anderendaags door hem naar huis te zijn gebracht (NPO I p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u diezelfde dag nog naar huis te zijn gebracht, u wou immers niet bij uw vader blijven. Na confrontatie met uw eerdere verklaringen, volhardde u louter in uw latere verklaringen (NPO II p. 10). Over de uitleg die u gaf aan uw moeder en grootmoeder bij het thuiskomen met de verwondingen die uw vader u had toegebracht was u verder onvolledig. U stelde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud twee redenen te hebben verteld, namelijk dat u niet wou eten en dat uw vader een gerucht had gehoord over uw homoseksualiteit (NPO I p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u enkel dat u als reden opgaf dat uw vader een gerucht had gehoord over uw homoseksualiteit. Gevraagd naar of u andere redenen opgaf, beweerde u van niet. Slechts na confrontatie met uw eerdere verklaringen, voegde u toe dat uw vader u tevens sloeg omdat u niet wou eten (NPO II p. 11). Tot slot was u incoherent over de redenen waarom uw moeder die geruchten over uw homoseksualiteit op het moment van de aanval van uw vader niet geloofde. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw moeder die geruchten niet geloofde omdat er veel vriendinnen over de vloer kwamen en u met een van die vriendinnen een zogezegde relatie had (NPO I p. 16). U had aan uw moeder over Daniela verteld sinds die geruchten de kop op staken. U vertelde haar om die geruchten niet te geloven, daar u een vriendin had (NPO I p. 16). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud had u geen idee waarom uw moeder op dat moment die geruchten over uw homoseksualiteit geloofde, u dacht enkel dat ze in u geloofde (NPO II p. 11). (...)

Wat betreft de zelfmoordpogingen die u onderging door de bedreigingen die u had ontvangen dient vastgesteld dat u deze zelfmoordpogingen, noch deze ernstige bedreigingen die de aanleiding hiervoor vormden vermeld heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u tot twee maal toe dat u steeds door dezelfde jongeren uit uw buurt werd lastig gevallen (NPO I p. 14, NPO II p. 6). Gevraagd naar een specifieke aanleiding voor uw tweede zelfmoordpoging verklaarde u echter plots dat u nog door enkele gevaarlijke mannen uit uw wijk vier keer was bedreigd (NPO II p. 8). U kon bovendien uw twee zelfmoordpogingen niet coherent in de tijd plaatsen. Zo plaatste u uw eerste zelfmoordpoging aan het einde van het jaar toen u 16 jaar ging worden, wat overeenkomt met eind 2017 (NPO II p. 7). Uw tweede zelfmoordpoging vond volgens uw verklaringen aanvankelijk plaats zes maanden na uw eerste poging (NPO II p. 7). Even later stelde u echter dat u een tweede keer probeerde om een einde aan uw leven te maken in februari, in het jaar dat u 16 was, wat overeenkomt met februari 2018, wat bezwaarlijk kan beschouwd worden als zes maanden na het einde van het vorige jaar (NPO II p. 8-9). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw psychologische problemen en de zelfmoordpogingen die u ondernam.

(...) Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt verstoten te zullen worden door uw familie omwille van uw homoseksualiteit.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas en aldus heeft u niet aannemelijk gemaakt louter en alleen omwille van uw seksuele oriëntatie vervolging te vrezen in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Aan uw nationaliteit wordt niet getwijfeld. De internetartikelen behandelen louter de algemene situatie van LGBTI in Venezuela. Elk verzoek om internationale bescherming moet echter individueel beoordeeld worden."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van zijn relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van bepaalde bevindingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker wijst op het gegeven dat hij minderjarig was toen hij in België aankwam en net de leeftijd van 18 jaar bereikte voor de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij geen kennis had van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen in België en dat hij zijn moeder vergezeld die niet op de hoogte is van zijn seksuele geaardheid.

Deze argumenten volstaan niet om het laattijdig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming te verschonen of te verklaren. Niettegenstaande verzoeker reeds op 6 december 2019 in België aankwam, verzocht hij pas op 4 maart 2020 om internationale bescherming. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: NPO I) gaf verzoeker als verklaring dat hij bij aankomst wel de intentie had om in België te blijven maar toch twijfelde om in België te blijven en een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij amper 18 jaar was en omdat het moeilijk was om alles achter te laten (NPO I, p. 9), niettegenstaande hij eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat hij zijn hele leven heeft gewacht om te kunnen vertrekken uit Venezuela (Vragenlijst, vraag 3.5).

Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden te meer verzoeker aangaf dat hij zijn hele leven heeft zitten wachten om te kunnen vertrekken en dat hij bij aankomst in België de intentie had om hier te blijven. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit verantwoordt met het hebben van enige twijfel om in België te willen blijven, is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

De tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd die hij had bij de start van zijn relatie met José, tracht verzoeker te verklaren door te wijzen op het gegeven dat hij tijdens het tweede persoonlijke onderhoud (hierna: NPO II) duidelijk heeft gemaakt dat hij niet zeker was van het exacte moment waarop zijn relatie met José begon, maar dat hij toen ongeveer 15 jaar oud moet zijn geweest. Volgens verzoeker heeft hij zijn verklaringen genuanceerd waardoor de tegenpartij hieruit geen tegenstrijdigheid kon uit afleiden. Van iemand die internationale bescherming vraagt, kan echter verwacht worden dat hij

belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven en situeren in de tijd, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot zijn leeftijd wanneer hij een relatie kreeg met José. Verzoeker verklaarde immers dat José de jongen was waarmee hij voor het eerst kuste en een relatie had nadat hij kort ervoor zijn homoseksuele geaardheid had ontdekt (NPO I, p. 13; NPO II, p. 4, 5) en ten gevolge deze relatie geconfronteerd werd met agressie en beledigingen en zijn problemen waarvoor hij thans internationale bescherming vraagt, zijn begonnen (NPO I, p. 14; NPO II, p. 4, 5).

De Raad is dan ook van mening dat het niet gaat om details, maar over aspecten in het leven van een persoon die een pertinente plaats innemen in de emotionele ontwikkeling die gepaard gaat met het ontdekken van iemands seksuele geaardheid en de verdere beleving ervan. Aangezien de relatie met José ook nog eens de aanleiding vormde van verzoeker problemen waarvoor hij thans om internationale bescherming verzoekt, kan wel degelijk worden verwacht dat hij hierover coherente verklaringen kan afleggen en dit duidelijk en zonder twijfel in de tijd kan plaatsen. Het argument dat de verwerende partij voor het overige geen enkele inconsistentie en/of onwetendheid aan de orde stelt over José en hun relatie, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de betekenis van zijn woorden niet goed heeft begrepen waar tegenstrijdigheden werden vastgesteld in zijn verklaringen over de problemen die hij kende met vier jongens op school.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij vaststellen dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij wel door hen werd geslagen buiten school, maar dat dit slechts “weinig keren” was gebeurd en over een lange tijdspanne (NPO I, p. 16), terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde dat hij net veel door hen geslagen werd, en dit specificeerde naar een dertigtal keer (NPO II, p. 12). Waar verzoeker thans zijn verklaringen met elkaar tracht te verzoenen door te wijzen op het feit dat hij een dertigtal keer werd mishandeld gedurende een lange tijdspanne, overtuigt hij niet. Zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn niet voor interpretatie vatbaar. Enerzijds verklaart verzoeker “weinig” te zijn geslagen om anderzijds te stellen dat hij “veel” werd geslagen, tot dertig maal toe. De lange tijdspanne waarin die veelvoudige mishandeling zou hebben plaatsgevonden kan de tegenstrijdigheid niet opheffen.

Waar hij thans stelt dat hij in totaal een vijftal keer werd gevolgd naar zijn huis door deze jongeren, maar dat hij hen vier keer heeft kunnen afschudden, tracht hij opnieuw zijn verklaringen met elkaar te verzoenen. Een dergelijk *post factum* verweer vindt echt geen grondslag in de notities van verzoekers persoonlijke onderhouds.

Verzoeker verklaarde immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud slechts eenmaal door hen achtervolgd te zijn naar huis en te zijn ontsnapt waardoor ze niet gezien hebben waar hij woonde (NPO I, p. 16-17), terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde een vijftal keren door hen te zijn achtervolgd naar huis (NPO II, p. 12).

Het verweer dat zijn verklaringen over zijn verdediging tegen deze jongens tijdens het eerste persoonlijke onderhoud werden opgetekend in het licht van zijn vrije relaas en hij hierover nooit expliciet over bevraagd is geweest, is niet ernstig en plaatst zijn verklaringen geheel niet in een ander daglicht. De vaststelling dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, zelf spontaan verklaarde dat hij zich één keer tegen hen verdedigd had door zelf een slag aan één van hen uit te delen (NPO I, p. 12), en dit tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij verdere bevraging ontkende (NPO II, p. 13) doet wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde problemen.

Het verweer in het verzoekschrift dat hij zich een keer probeerde te verdedigen door één van de jongeren een slag te geven, maar dat het niet lukte omdat zij met teveel waren, plaatst deze tegenstrijdige verklaringen geheel niet in een ander daglicht.

Ook over wanneer verzoeker de laatste keer door deze jongens werd lastig gevallen legde hij tegenstrijdige verklaringen. Aanvankelijk stelde hij de laatste keer door hen te zijn lastig gevallen toen hij stopte met studeren en naar Ecuador ging (NPO II, p. 12). Even later beweerde verzoeker dat hij na zijn terugkomst uit Ecuador ook nog door hen werd lastig gevallen (NPO II, p. 13). De stelling dat hij wanneer de vraag hem voor het eerst werd gesteld duidelijk aangaf dat hij zich dit niet meer precies herinnerde, wijzigt hieraan niets. Overigens kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker ook dit aspect duidelijk in de tijd kan situeren. Een vertrek en verblijf in Ecuador gebeurt niet elke dag, waardoor dit als een gemakkelijk ijkpunt kan worden aanzien. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij coherente en duidelijke verklaringen aflegt met betrekking tot zijn problemen ten aanzien van dit ijkpunt.

Ook wat betreft het tijdstip waarop verzoekers vader hem aanviel en de vastgestelde tegenstrijdigheden desbetreffend stelt verzoeker te hebben aangegeven niet zeker te zijn van het exacte moment en zijn verklaringen hiermee te hebben genuanceerd. Opnieuw wordt erop gewezen dat van iemand die om internationale bescherming verzoekt wordt verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Enerzijds verklaarde verzoeker dat dit in november of december 2017 gebeurde (NPO I, p. 15) om vervolgens te stellen dat dit gebeurde in juli of augustus van het jaar dat hij 16 was, wat overeenkomt met juli of augustus 2018 (NPO II, p. 9). De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen niet alleen niet in overeenstemming zijn met elkaar, maar ook dat hij in de verklaring *an sich* er niet in slaagt om een concreet tijdstip te benoemen. Hij stelt telkens dat het over november of december gaat en vervolgens over juli of augustus. Aangezien het ook hier niet gaat over een fait divers, maar over een aspect in het leven van verzoeker dat gepaard gaat met de beleving van zijn geaardheid en de problemen met zijn vader eveneens de aanleiding vormden van verzoekers vertrek waarvoor hij thans om internationale bescherming verzoekt, kan wel degelijk worden verwacht dat hij hierover coherente verklaringen kan afleggen en dit duidelijk en zonder twijfel in de tijd kan plaatsen.

Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die erop wijzen dat hij hierdoor daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen.

De argumentatie dat het slechts over een paar maanden verschil gaat, hij een jonge leeftijd had en het een traumatische gebeurtenis was, kan dit niet vergoelijken. Bovendien moet hierbij worden opgemerkt dat het niet over een "paar maanden" gaat. Zelfs de kortst mogelijke tijdspanne (van december tot juli) behelst een periode van acht maanden en bovendien situeren deze tijdstippen zich in een ander seizoen, waardoor niet kan worden aangenomen dat verzoeker hier niet eenduidiger en specifiekere kon zijn.

Waar hij vervolgens in het verzoekschrift uitlegt dat hij na de afranseling door zijn vader is ingedommeld, een tijdje bij zijn vader heeft geslapen, maar daarna is teruggekeerd naar huis waar hij de nacht heeft doorgebracht tracht verzoeker de desbetreffende tegenstrijdige verklaringen opnieuw met elkaar te verzoenen, doch kan hij wederom niet overtuigen.

Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker nog te zijn blijven slapen bij zijn vader die hem 's anderendaags naar huis te bracht (NPO I, p. 15), terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud beweerde diezelfde dag nog naar huis te zijn gebracht, omdat hij niet bij zijn vader wilde blijven (NPO II, p. 10). Verzoeker verklaringen hierover zijn duidelijk tegenstrijdig en niet voor interpretatie vatbaar.

Ook waar verzoeker thans in het verzoekschrift stelt dat hij altijd beweerde en bevestigde dat hij door zijn vader werd geslagen omdat die een gerucht had gehoord over zijn homoseksualiteit en zoals vaak omdat hij niet wilde eten, herhaalt hij slechts zijn verklaringen, doch doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelde twee redenen te hebben verteld, namelijk dat hij niet wou eten en dat zijn vader een gerucht had gehoord over zijn homoseksualiteit (NPO I, p. 15) en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud enkel verklaarde dat zijn vader een gerucht had gehoord over zijn homoseksualiteit en zelfs expliciet bevestigde dat dit de enige reden was die hij gaf (NPO II, p. 10).

Verzoeker acht vervolgens zijn verklaringen over de redenen waarom zijn moeder die geruchten over zijn homoseksualiteit op het moment van de aanval van zijn vader niet geloofde complementair en stelt dat zijn moeder nooit in zijn homoseksualiteit geloofde omdat ze veel liever hem geloofde dan geruchten, omdat meerdere meisjes hem regelmatig kwamen bezoeken en omdat hij haar liet geloven dat hij een relatie had met een van die meisjes. Opnieuw overtuigt verzoeker met het louter herhalen van zijn verklaringen niet. Verzoeker doet hiermee geen afbreuk aan de genuanceerde en pertinente motivering. Zo werd vastgesteld dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn moeder die geruchten niet geloofde omdat er veel vriendinnen over de vloer kwamen en hij met een van die vriendinnen een zogezegde relatie had en haar vertelde om die geruchten niet te geloven, daar hij een vriendin had (NPO I, p. 16), maar ook dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geen idee meer had waarom zijn moeder op dat moment die geruchten over zijn homoseksualiteit niet geloofde; hij gaf enkel aan dat hij toen dacht dat ze in hem geloofde (NPO II, p. 11).

In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt, gaat het hier niet over details of kleine inconsistenties. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding

hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst en waarop verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming baseert. Bovendien moeten bovenstaande vaststellingen als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen.

Het feit dat verzoeker zijn zelfmoordpogingen noch de ernstige bedreigingen die de aanleiding hiervoor vormden, naliet te vernoemen op de Dienst Vreemdelingenzaken wijt hij aan de omstandigheden waarin de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden die hij als volgt specificeert *“niet veel tijd; weinig vertrouwelijkheid; uitdrukkelijk verzoek om de feiten samen te vatten, verzoekt zich te beperken tot de “redenen” waarom de verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten en niet tot de “gevolgen” van deze redenen”*.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen, zoals twee zelfmoordpogingen die volledig gerelateerd zijn aan de problemen waarvoor hij thans om internationale bescherming vraagt, in zijn relaas zou vermelden. Verzoeker toont niet concreet aan, noch blijkt uit het administratief dossier, dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in de mogelijkheid werd gesteld of op enigerlei wijze verhinderd werd hier melding van te maken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkende enige opmerkingen te hebben bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingen en bevestigde hij dat hij aldaar alle essentiële elementen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient heeft weergegeven (NPO I, p. 1, 2). Verzoeker legt niet uit in welke mate er op de Dienst Vreemdelingenzaken sprake zou zijn van weinig vertrouwelijkheid en weinig tijd, noch op welke manier dit hem zou verhinderd hebben om duidelijke, concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent voormelde feiten, die zoals hij zelf stelt een gevoelige en persoonlijke kwestie betreffen en wel degelijk essentieel zijn in het kader van een beoordeling naar de nood aan internationale bescherming.

Bovendien kon worden vastgesteld dat verzoeker met betrekking tot deze zelfmoordpogingen ook tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker tot twee maal toe dat hij steeds door dezelfde jongeren uit zijn buurt werd lastig gevallen (NPO I, p. 14; NPO II, p. 6). Gevraagd naar een specifieke aanleiding voor de tweede zelfmoordpoging verklaarde verzoeker echter plots dat hij nog door enkele gevaarlijke mannen uit zijn wijk vier keer was bedreigd (NPO II, p. 8). Verzoeker kon bovendien deze twee zelfmoordpogingen niet coherent in de tijd plaatsen. Zo plaatste hij de eerste zelfmoordpoging aan het einde van het jaar toen hij 16 jaar ging worden, wat overeenkomt met eind 2017 (NPO II, p. 7). De tweede zelfmoordpoging vond volgens zijn verklaringen aanvankelijk plaats zes maanden na de eerste poging (NPO II, p. 7). Even later stelde verzoeker echter dat hij een tweede keer probeerde om een einde aan zijn leven te maken in februari, in het jaar dat hij 16 was, wat overeenkomt met februari 2018, wat bezwaarlijk kan beschouwd worden als zes maanden na het einde van het vorige jaar (NPO II, p. 8-9). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers psychologische problemen en de zelfmoordpogingen die hij ondernam. Waar verzoeker ter verschoning erop wijst dat het de eerste keer was dat hij over deze gebeurtenissen moest praten met een tot dan toe onbekende persoon en dus *“terug moest naar deze pijnlijke herinneringen”*, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel objectief elementen bijbrengt dat er op zou kunnen wijzen dat hij hierdoor daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen. Ook waar hij opnieuw verwijst naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij niet zeker was van de exacte datum waarop hij zelfmoord probeerde te plegen, terwijl hij vervolgens verwijst naar zijn verklaringen waaruit zou blijken dat zeer specifiek was over de zelfmoordpogingen, plaatst hij de gedane pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht.

Waar verzoeker met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie aanvoert dat men van een persoon die in zijn land van herkomst problemen kent omwille van zijn seksuele geaardheid niet kan verwachten dat hij die geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting ervan, en men *in casu* evenmin van hem kan verwachten dat hij dit doet, blijkt uit wat voorafgaat niet dat verzoeker zijn seksuele geaardheid in Venezuela volledig verborgen hield. Verzoeker had een homoseksuele relatie, kwam in contact met gelijkgezinden, en had afspraakjes met meerdere jongens (NPO II, p. 5, 14). Uit het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker zijn seksualiteit in Venezuela met een zekere mate van vrijheid kon beleven. De problemen met familie en derden die hij

stelt te hebben ondervonden en te zullen ondervinden omwille van zijn geaardheid maakt hij ook niet aannemelijk. Verzoeker toont bijgevolg niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Venezuela zijn homoseksualiteit volledig zal moeten verbergen of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van zijn geaardheid of dat hij reeds vervolgd werd bij het uiten van zijn seksuele geaardheid.

Verzoeker haalt doorheen zijn relaas geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De Raad merkt op dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in Venezuela ooit werd gearresteerd of mishandeld, geheel werd verstoten door zijn moeder en de rest van zijn familie of de toegang tot werk, voedsel of gezondheidszorg is ontzegd omwille van zijn seksuele geaardheid.

Waar het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging impliceert, is een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle concrete omstandigheden eigen aan de zaak en de persoon van de verzoeker. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De algemene overwegingen met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Senegal zoals aan bod gekomen in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 december 2013 met nr. 116 015, die volgens verzoeker vergelijkbaar is met de situatie in Venezuela, zijn niet van aard hieraan afbreuk te doen. Bovendien wordt in voormeld arrest eveneens het belang van een individuele beoordeling benadrukt en concludeert de Raad dat verzoeker er in kwestie niet in slaagt een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Venezuela, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is niet het geval. Immers, waar verzoeker verwijst naar de precaire socio-economische situatie in Venezuela en de gevolgen ervan voor homoseksuelen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat alleenstaande homoseksuelen in Venezuela systematisch op intentionele wijze toegang tot water, voedsel en medische verzorging wordt ontzegd. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van homoseksuelen in de complexe humanitaire crisis in Venezuela erg moeilijk is omdat zij disproportioneel kunnen worden getroffen door de voedsel- en medicijnenschaarste, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle homoseksuelen hierdoor in gelijke mate worden getroffen, zodat de impact van de economische crisis ook afhangt van de individuele omstandigheden van verzoeker. Evenmin blijkt uit de objectieve landeninformatie dat homoseksuelen op intentionele en systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat zij systematisch worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat het voorkomen van discriminatie op arbeidsmarkt omwille van een seksuele geaardheid afhankelijk is van de fysieke verschijning en het gedrag van de betrokken LGBT-persoon, waarbij transgenders het meest worden getroffen (COI Focus 25 november 2020, p. 17-20).

In deze benadrukt verzoeker dat uit de beschikbare informatie blijkt dat homoseksuelen geen toegang tot voedselpakketten van de regering krijgen. Deze stelling moet echter worden genuanceerd, nu blijkt dat het de gezinnen zijn met koppels van hetzelfde geslacht die in dit kader worden uitgesloten omdat ze niet worden meegeteld, nu ze niet als gezinnen worden beschouwd. Los van het feit dat hij in Venezuela geen vaste relatie had, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hem hierdoor als homoseksueel systematisch de toegang tot water, voedsel en medische verzorging wordt ontzegd.

Zo maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij onmogelijk aan bod zal kunnen komen op de arbeidsmarkt; er zijn verder geen redenen waarom verzoeker als Venezolaan niet zou kunnen werken in Venezuela. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkenen. In deze merkt de Raad op dat verzoeker zijn middelbaar diploma heeft behaald en erin geslaagd is in België werk te vinden als hulp in een winkeltje (NPO I, p. 6, 8). Hoewel hij niet werkte in Venezuela, hielp hij wel zijn moeder eten verkopen in Ecuador (NPO I, p. 6). Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat zijn moeder momenteel in Venezuela woont en eigenares is van het appartement waarin zij woont (NPO I, p. 4). Tot zijn vertrek uit Venezuela heeft hij steeds bij zijn moeder gewoond (NPO I, p. 3) en hij stelt thans nog steeds op wekelijkse basis contact te hebben met zijn moeder (NPO I, p. 5). Zij heeft vroeger gewerkt en ontvangt momenteel maandelijkse steun van verzoekers zussen (NPO I, p. 7, 8). Verzoekers vader was advocaat, maar is ondertussen

met pensioen (NPO I, p. 7. Verzoeker stelt tevens geen vaderlandkaart te hebben omdat hij dat niet nodig had (NPO I, p. 8).

Alles samen genomen, maakt verzoeker bijgevolg niet *in concreto* aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zal terechtkomen in een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van zijn geardeerdheid niet concreet aannemelijk maakt.

Het geheel van de vaststellingen volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij terugkeer naar Venezuela. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van zijn seksuele geardeerdheid in aanmerking worden genomen.

2.6. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.7. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd, geïsoleerd of bedreigd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïsoleerd.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”
(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. De Raad verwijst naar wat hoger reeds werd uiteengezet en besluit dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer naar Venezuela door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, waartoe hij in gebreke blijft.

2.8. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door de partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de *colectivos* in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Voorts is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de "*COI Focus Venezuela: Situatieschets*" van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten (Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar) wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Verzoeker is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict aldaar, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.9. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van zijn beroepsmogelijkheid bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°

van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF